

Három dühös nő.
Egy váratlan kötelék.
Egy új kezdet.

Pont Jó hely

„Ellenállhatatlan...
Amy Poeppel hangja
páratlanul friss és ragyogóan vicces!”
– Jane Green, bestsellerszerző –

fine
selection

AMY POEPPEL

AMY POEPEL

Pont
Jó
hely

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Prologus

FELICITY MÁR VAGY TUCATSZOR ELMENT a barna homokkő homlokzatú ház mellett a Waverly közben, de korábban sosem vette észre. New Yorknak ebben a kerületében bájos házak állnak, amelyek a szekerek és hintók letűnt idejét idézik. Ebben a bizonyos, kopottas, dísztelen házban azonban semmi figyelemre méltó sem volt. Épp csak annyira volt lepusztulva, hogy az ember se csúnyának, se szépnek ne lássa. Egyszerűen észrevétlen maradt.

Na de a fekvése! Felicity elképzelni sem tudta, hogy tehetett szert egy keramikus ilyen nagy értékű ingatlanra Greenwich Village-ben, Manhattan egyetlen olyan szegletében, ahol a sorházak, híres parkok, szűk sikátorok, szilfák és platánok London legjobb negyedeire emlékeztették.

Miközben még egyszer megnézte a házszámot a kopott, piros ajtó mellett, azon tűnődött, vajon a borostyán árt-e a téglahomlokzatnak, hogy a ház belül is olyan kopott-e, mint kívül, és ha igen, tervezik-e a teljes felújítását és központi fűtő-hűtő rendszer beszerelését, kitelepítik-e az alagsorban működő késdobálót, vagy inkább mélygarázssá alakítják.

A rozoga lépcsőn fölfelé a szandálja beakadt egy törött lépcsőfokba, és a vékony rózsaszín pánt elszakadt. Halkan szitkozódva levette a szandált, és becsöngetett. Bentről gyerekvisongás hallatszott, mire a hasára tette a kezét, ahol – a nőgyógyász szerint – marharépa méretű magzata úszkált mit sem sejtve, a belsejéhez erősítve.

Egy kislány jelent meg az ajtóban (Felicitytől lehetett akár öt-, akár kilencéves, mivel nemigen volt tisztában a gyermekek fejlődésének állomásaival) egy nagy kutyával, és mindketten majd kiugrottak a bőrükből örömlében, hogy megérkezett.

– Anyuci! – kiabált a kislány a háta mögé. – Egy néni van itt!

Lauren az ajtóhoz ment, a haja félig kibomlott a csatból, amivel föltűzte.

– Gyere, kerülj beljebb! – invitálta Felicityt, miközben próbálta visszafogni a kutyát, hogy ne nyáladdzon a vendég fodros ruhájára. – *Dömpör, nem szabad!* – Rácsatolta a pórázt. – Múlt héten fogadtuk örökbe, állítólag már hároméves, de nem látszik rajta. Olyan nagy kajla.

– Elnézést kérek, amiért az utolsó pillanatban rátok rontottam – mondta Felicity a küszöbön –, de személyesen akartam veled beszélgetni.

– Semmi baj, örülök, hogy eljöttél – felelte Lauren. – Nemrég költöztünk be, szóval elnézést a rendetlenségért!

Felicity hozzá volt szokva, hogy az emberek akkor is mentegetőznek a lakásuk állapota miatt, ha az gyönyörűen rendben van. Tudta, hogy nem könnyű egy neves tervezőt beengedni az otthonukba. Felicity tévéműsora, ami már hat évad óta változatlan népszerűségnek örvendett, a szórakoztatás kedvéért megkívánta, hogy sértéseket vágjon a tulajdonos-áldozat-vendégek fejéhez, és emiatt folyton

magyarázkodott, hogy ő *valójában* nem ilyen, ez csak egy szerep. Az *igazi* valóságban kedves, udvarias nőszemély volt. És egyébként sem ítélkezni ment a barna kőházba.

– Nézz a lábad elé! – figyelmeztette Lauren, ahogy beléptek a napaliba, Felicity pedig ügyesen kerülgette a teli dobozokat, könyvkupacokat, és a szeme káprázott a ronda, hetvenes évekbeli tapétától. Az ebédlőn át a ház hátsó traktusában lévő konyhába mentek, ahol narancssárga műanyag pult és avokádózöld gépek virítottak. Innen nyílt a teraszajtó. – Gondoltam, üljünk ki ide – indítványozta Lauren –, olyan jó meleg van.

A gyerekek – összesen hárman – nagy virágcserepekbe ültettek valamit, a kezük csupa föld volt. A kutya az öntözőkannából ivott.

– A szandálod! – kiáltott fel Lauren, amikor észrevette, hogy Felicity félig mezítláb áll a terasz szálkás padlóján.

– Elszakadt – vallotta be Felicity a vállát fölhúzva, a szandált a kisujján lóbálva. Nem tragédia, de sajnálta, mert csak egy hete vette Mayfairben, a Bond Streeten.

– Charles – szólt Lauren, miután elvette a szandált Felicitytől, és a legnagyobb gyerek sáros kezébe adta –, nézzük, milyen ügyes nagyfiú vagy, meg tudod-e ezt javítani? – Lauren megragadta az alkalmat, hogy bemutassa a vendéget a gyerekeinek. – Charles, Harrell, Waverly, és természetesen Dömper, ő itt anyu új barátnője, Felicity.

– *Waverlyt* mondtál? – hüledezett Felicity. – Mint az utcátok neve?

– Leo itt nőtt föl – felelt Lauren, miközben végigsimított a kislány hosszú haján –, és mindig is tetszett nekünk ez a név.

– Szép név – nyugtázta Felicity.

– Leo anyja Charley Aston volt – jegyezte meg Lauren. – Hallottál róla? Ez a ház az övé volt.

– Tényleg? De érdekes! – Felicity valóban hallott Charley Aston-ról, az amerikai feminista mozgalom egyik élharcosáról, de a színdarabjait nem látta.

– Imádjuk ezt a környéket – mondta Lauren –, bár az éjszakai zajt még meg kell szoknunk.

– Én is errefelé lakom, de közelebb a Hudsonhoz – válaszolta Felicity. – Ott egy hangyányival csendesebb.

– Nahát, szomszédok vagyunk! – örült meg Lauren. – Nem is tudtam!

A gyerekek el voltak ragadtatva attól, hogy rájuk bízták egy igazi felnőtt igazi cipőjének a megjavítását.

– Én tudom, hogy kell! – erősködött a kisebbik fiú.

– Meg kell műteni – adta meg a végszót Waverly.

Felicitynek tetszett ugyan a szülők eredeti névválasztása, az viszont már kevésbé, hogy ezek a maszatos kis kölykök a lábbelijét tapogatják. Ám mielőtt tiltakozhatott volna, bevitték, és azon tanakodtak, mi lenne a megfelelő szerszám. Kapcsológép? Szigetelőszalag? Ragasztó? Forrasztó?

– Most nem járnak iskolába – mondta Lauren, mintha meg akarná magyarázni, hogy ennyire ráérnek.

– Tessék?

– Másik városrészből költöztünk ide, és már nem érdemes iskolát váltani, hiszen mindjárt vége a tanévnek. Úgyhogy most itthon tanulnak.

Felicity agyában megszólalt a vészcsengő. Az otthoni tanítás bizonyára roppant időigényes.

– Fölvettél egy nevelőnőt, vagy valakit? Vagy házitanítót?

Lauren elnevette magát.

– Á, én tanítom őket – felelte, és büszkén mutatott a kiszóródott virágföldre meg a palántázóedényekre. De észrevehette Felicity arc kifejezését, mert gyorsan hozzátette: – Ó, csak pár hónapról van szó. Ősszel a Perkinsbe mennek.

Egy székre mutatott. Felicity leporolta, mielőtt ráült, Celine márkájú táskájával eltakarta gömbölyödő pocakját, és végignézett a kopár udvaron. Bár szokatlanul meleg volt, a fák még nem zöldültek ki. A hátsó szomszéd nyitott ablakából operamuzsika szólt. Az a másik barna homokkő ház a pincétől a padlásig fel volt újítva; Felicity fölismerte az ebédlőasztal fölött lógó, drámai hatású, articsóka formájú lámpa márkáját. Laurenéknél ezzel szemben a terasz korhadt korlátjától a kutya büdös bundáján át Lauren ócska kertésznadrágjáig minden felújításra szorult. Felicity kevés érvet tudott fölhozni az ócska vacakok megőrzése és dédelgetése mellett, ennek a háznak pedig egyenesen kiverné az egész hátsó, északi falát, és svájci, középen nyíló üvegajtót rakna a helyére, ami beengedné a fényt, és láthatatlan átmenetet képezne a bel- és a kültér között.

– Nos – kezdett bele Felicity, hogy rátérjen a jövetele céljára –, a mintadarabjaid a múlt héten érkeztek meg az irodába, és egyszerűen pompásak. A csapatom készített róluk egy rövid videót az Instagramra, hogy fölmérjék az érdeklődést, és az első néhány órában több mint harmincezren kattintottak rá.

Lauren az arcához kapott. Amikor néhány hónappal azelőtt megismerkedtek, Felicitynek rögtön megtetszett valami ebben a nőben – talán az, hogy semmi művi nem volt benne. Az ingerlékenysége csak a munkájával kapcsolatban nyilvánult meg; egyébként olyan nyíltszívű, aranyos teremtés volt, akiről Felicity úgy gondolta, hogy barátkoznia *kéne* vele. Egyébként pedig valószínűleg tudott egyet-mást

arról, hogy lehet New Yorkban gyereket nevelni, és Felicity ezt a tudást mostanában érdekesnek, mi több, hasznosnak találta. Itt van például ez az iskola – Perkins? –, ahová Lauren gyerekei járni fognak; vajon az ő magzatát még nem kell beíratni?

– Nekem nincs is Instagramom – vallotta be Lauren. – Harmincezer, az... elég sok.

– Roppant ígéretes – mondta Felicity. – És nem lep meg. Van valami abban, ahogy vegyíted a vonzót a taszítóval, ami kifejezi a korszellemet. Az emberek keresik az örömet, de érzik, hogy a gonosz a közelben ólálkodik. Vagy talán tudni akarják, hogy a mutálódó vírusok dacára is létezik a szépség.

Felicity úgy érezte, hogy eleget magyarázott; ő ráérezett arra, hogy mire vágnak az emberek, és Lauren munkáit venni fogják, mint a cukrot.

– Csináltam neked valamit – mondta Lauren – hálám jeléül, hogy egyáltalán fontolóra vetted a munkámat.

Szinte gyerekes boldogsággal lenyúlt a széke mellé, és átadott Felicitynek egy kövér újságpapírgömböt. Felicity lehámozta a gyűrött papírköntöst, és kibontotta Lauren egy alkotását: egy porcelán teáskannát, aminek az oldalára kecses levendulaágak voltak festve, de természetesen szerepelt rajta Lauren egy jellegzetes groteszkje is: a kiöntőjén egy visszataszító, barna kukac mászott. Felicity fölemelte a kanna tetejét, aminek a belsejébe gyönyörűségére egy meztelensziga volt festve.

– Jaj, de imádom! – áradozott. – Ez annyira *te* vagy!

– Az egyetlen hátránya, hogy ebbe a házba költöztünk – jegyezte meg Lauren a teáskannát nézve –, hogy a műtermem Brooklynban van, jó messze innen. Ezelőtt csak egy saroknyira laktunk tőle, de innen nehéz lesz ingáznom.

– Akkor lehet, hogy új műtermet kéne keresned – vetette fel Felicity –, mert van egy ajánlatom számodra. Idén ősszel mi szeretnénk lenni a munkáid egyedüli értékesítői. Kitesszük őket a kirakatba a Merceren és a Madison sugárúton, és lehet, hogy Los Angelesben is.

– Komolyan mondd? – sikkantotta Lauren.

– Elég komolyan – erősítette meg Felicity.

Amikor meglátta a Lauren arcára kiülő teljes döbbenetet és hitetlenkedést, azért remélte, hogy ez a keramikus föl fog nőni a feladathoz. Az ő üzletében árulni olyan lehetőség volt, ami messze felülmúlt bármilyen kézműves vásárt, ahol Lauren azelőtt megjelent, természetesen azt a karácsonyi vásárt is, ahol Felicity előző évben fölfedezte.

Lauren hirtelen fölállt, és bement a konyhába; talán túl nagy nyomás nehezedett rá? Vagy túl izgatott lett, és egyedül akart maradni? Esetleg át akarta gondolni a dolgokat? Felicitynek fogalma sem volt. A kutya fölemelte nagy, bozontos fejét, nyáladzott és hátborzongatóan nézett rá, a farkcsóválásával pedig elkente a nedves virágföldet, amit a gyerekek szétszórtak a teraszon. Felicity nem moccant.

Megkönnyebbülésére Lauren visszament, szemében könnyekkel, hóna alatt pedig egy üveg Freixenet pezsgővel. Átadott Felicitynek egy színültig töltött poharat, a másikat pedig e szavakkal emelte föl:

– Ez nem lehet igaz! Álmodni sem mertem volna, hogy a csupraimat Felicity boltjában fogják árulni.

– *A csupraidat?* – kérdezte Felicity, ahogy letette a poharát. – Az ilyen, eredeti művészi munka – ezzel fölemelte a kis, kerek teáskanát – ötszáz dollárnál kezdődik. A szalonokban ismerni fogják a nevedet. Legalábbis a felső osztály szalonjaiban.

– Hihetetlen – lelkendezett Lauren, és a kockás inge ujjába törölte az arcát. Visszaült, és belekortyolt a pezsgőbe. A pohár szélén vörös

rúzsnyom díszelgett, ami láthatóan nem tőle származott. – Hogy fogom valaha is megköszönni, hogy fölfedeztél?

– Szerintem megtaláltuk egymást – mondta Felicity.

– Nem, de tényleg – magyarázta Lauren, futólag megérintve Felicity csuklóját –, már épp kezdtem aggódni, hogy nem tudok visszazökkenni a munkába a gyerekek után. Ők aztán alaposan letérítik az embert a pályáról, tudod? És aztán jöttél te... Lenyűgözől, tényleg, és nem csak azért, amit értem teszel. Ha meggondolom, mi mindent építettél föl ilyen rövid idő alatt. Valóságos jelenség vagy!

Felicity nem hitte, hogy a gyerekeknek le szabadna téríteniük egy nőt a pályájáról, és remélte, hogy Laurennek nem lesznek útban a gyerekei most, hogy az ő megrendelése miatt teljesen a munkának kell szentelnie magát.

– Leo! – szólt Lauren a férfinak, aki kiment hozzájuk a teraszra. – Nézd csak, ki van itt!

A kutya a pórázát maga után húzva fölugrott, hogy üdvözölje Lauren férjét, akinek az álla alatt még be volt csatolva a biciklis sisak. Lötyögős, kekiszínű nadrágja jobb szarát valami cipzárféle szorította össze.

– Szervusz, igen, isten hozott! – mondta, túl erősen megrázva Felicity kezét, aki közben azon gondolkodott, hol kéne elkezdni ennek a férfinak az átalakítását. A drótkeretes szemüvegénél? A fekete csőzoknijánál? A pólójánál, amin valami háromszögdiagram volt ezzel a felirattal: *Eukleidész egészségére?*

A férfi lehajolt, és megölelte a feleségét, akinek a feje búbja épp a hónaljáig ért. Rámosolygott a kutyára, a csúnya teraszra, a kék égboltra. Felicity még soha nem látott olyan embert, aki ilyen maradtalanul elégedett volt ilyen kevéssel.

– Úgy néz ki, a nyáron te vigyázol a gyerekekre – újságolta neki Lauren –, mert engem Felicity dolgoztatni fog, mikortól is?

– Mától – vágta rá Felicity.

– De izgalmas! – Leo látványosan kihúzta magát. – Aston tizedes, szolgálatára! – Tréfásan szalutált.

Lauren egy cseppet sem jött zavarba.

– A gyerekek bent vannak, javítják Felicity cipőjét – mondta. – Nézz rájuk, légy szíves, nehogy rákenjék az összes ragasztót!

Felicityt már a gondolatától is kirázta a hideg, ám Leo érdeklődve ütögette a száját a mutatójával.

– Úgy ám – felelte –, a suszter maradjon a kaptafánál! – Bölcs arc kifejezéssel bólintott. Ezután úgy tett, mintha megemelné a sapkáját, és gyatra brit kiejtéssel hozzátette: – Szolgálatukra, hölgyeim! – Majd a hátsójával kinyitott ajtón át behátrált a konyhába.

Lauren mosolygott.

– A végén még kinyomtatják a szandálotat 3D-ben.

Felicity ebben erősen kételkedett, mivel a cipő Alexander McQueen márkájú volt.

De az tetszett neki, ahogy a házaspár egymással beszélt. Leo engedelmeskedett Laurennek; vajon ilyen volt a természete, vagy be lett idomítva? Vagy a vérmérséklet és a tanítás tökéletes elegye volt?

– Ez hogy működik? – Felicity Laurenről a férfi hült helyére mutatott.

– Micsoda?

– Hogy a párod ennyire odavan érted. Támogat, mindig melletted áll?

Lauren először értetlenül nézett, aztán elkerekedett a szeme.

– Felicity! Megismerkedtél valakivel?

Felicity érezte, hogy elpirul.

– Talált, süllyed – felelte.

– Hát, ez nagyszerű! – kiáltott föl Lauren. – Valahogy azt hittem...

A műsorodban egyszer – vagy egy interjúban? – azt mondtad...

– Azt mondtam a nőknek a *Kilátásban*, hogy nekem nem való a tartós kapcsolat. Akkor úgy is gondoltam. De aztán találkoztam egy férfival, és meggondoltam magam, vagy legalábbis úgy tűnik.

– Ez csodálatos! – lelkesedett Lauren.

Vajon tényleg az? Felicity nem volt benne biztos, hogy az adott körülmények beleillenek-e Lauren „csodálatos” fogalmába.

– Egy hangyányit bonyolult – jegyezte meg. – Olyan valakivel kavartam össze, aki elvileg foglalt.

– Ó! Csak nem... *nő?* – kérdezte Lauren, és suttogóra fogta a hangját, mintha el sem tudná képzelni, hogy ilyesmi egyáltalán lehetséges.

– Sajnos de.

Úgy tűnt, Laurennek beletelt némi időbe, mire fölfogta ezt a hírt, és közben olyan arcot vágott, mintha le kéne nyelnie a meztelencsigát, amit a teáskannára festett.

– Istenem! – rebegte.

– A házasságukból kiveszett a szenvedély – mondta Felicity –, mi viszont intenzíven kapcsolódunk egymáshoz. Ő olyan... szilárd, tudod? Ügyvéd, és elképesztően okos. És imád.

Lauren bólintott, valósággal csüggött a szavain.

– És aztán – folytatta Felicity – teljesen megdöbbenünk, amikor (ez bizalmas, úgyhogy maradjon köztünk, kérlek) valahogy teherbe estem.

Mihelyt kimondta, azonnal meg is bánta. Russellen kívül még senkinek nem árulta el ezt a gigantikus hírt, egyetlen barátjának

sem, a munkatársairól nem is beszélve. A gyerekvállalás nem szerepelt a tervei között, de azért tudta, hogy valószínűleg ez az utolsó esélye, hogy szüljön. Azt gondolta, akár még szívesen is babázna, bár nem egyedül szándékozott fölnevelni. A megfelelő férfival kellemes lehet tologatni a babát New York utcáin, vagy egy olyan kis francia frottírbodyba bújtatni, mint amilyeneket a butikjában árul, vagy pocakos képeket megosztani az Instán.

– Istenem, Felicity! – Lauren ragyogott, ő pedig azon tűnődött, vajon *tényleg* örül-e, vagy csak attól jött ilyen izgalomba, hogy egy híresség a bizalmába fogadta. – Gratulálok! – lelkesedett. – Hány hetes vagy?

– Még az elején tartok – mondta Felicity. Ez ugyan nem volt igaz, de hála a bő, jó szabású ruhájának, a természetől fogva keskeny csípőjének, na meg a személyi edzőjének, egyelőre alig látszott rajta. – Teljesen meglepődtem, meglepődtünk rajta. El akarja hagyni a feleségét. De én azt mondtam, hogy szó sem lehet róla. Nem akarok felelős lenni egy házasság haláláért. És föl tudnám nevelni egyedül a gyereket.

– Föl hát! – bólított Lauren biztatóan.

– Csak nem igazán akarom. Mivel a munkám ennyire igénybe vesz, az egyedülálló anyaság túl nagy kihívás elé állítana. És ez a drága férfi folyton azt hajtogatja, mennyire szeretne apa lenni. Hát nem édes?

Lauren lenézett, és megsimogatta a kutya nagy, busa fejét.

– Hát, igen... Ha tényleg nincs köztük szenvedély, ahogy mondtad, és ha tényleg föl akarja nevelni ezt a... kisfiút? Kislányt?

Felicity nem árulta el.

– Ő jobban akarja ezt a babát, mint én – mesélte nevetve, de nem tréfált, tényleg így volt. – Olyan érzékeny, kedves férfi, úgyhogy

megszakad a szíve a feleségéért, aki szörnyen unalmasnak tűnik. – Felicity felsóhajtott, és elhessentett egy legyet az arcáról. – De mindennél jobban akar ennek a babának az apja lenni.

– Ez olyan szomorú! – állapította meg Lauren. – Én el sem tudom képzelni, hogy azt mondjam Leónak, hogy nem akarom a családunkba.

– Én pedig pont ezt mondtam neki – kontrázott Felicity. – Mert beleképezem magam a felesége helyébe, és annyira... *bánt*. – De az a „bánt” nem volt helytálló. Inkább úgy érezte, *kellene* hogy bántsa. De egyébként sem vetne jó fényt az üzletére, és nem is volt ő *olyan* otthonromboló.

– Hú, de nehéz! – mondta Lauren, és visszatette a kezét a vendége karjára.

Lauren annyira komolyan nézte, hogy az már majdnem sok volt Felicitynek.

– Végül is, van aki elválik – jegyezte meg Felicity kurtán. – Ez az igazság. És a baba miatt most mindent át kell gondolnom. Russell-lel megpróbáltuk távol tartani magunkat egymástól, de nagyon nehéz, főleg most, ebben az új helyzetben.

– Ez természetes. Ha nektek kettőtöknek, azaz *hármótoknak*, együtt kell maradnotok, akkor nem nagyon van más választásod.

– Elküldhetném a francba, és fölnevelhetném egyedül a gyereket.

– Nem tudom, hogy mondhatnád egy apának, főleg, ha szereted is, meg ilyesmi, hogy nem lehet a saját gyerekével – vélekedett Lauren. Aztán hozzátette: – Te híres vagy a jó megérzéseidről, igaz? Én megbíznék bennük. Kövesd a szíved!

Felicity a szívére szorította a kezét, pont amikor a baba valamiféle enyhe rezgést okozott, egy kis fodrozódást mélyen belül. Tényleg jó megérzései voltak; az egész karrierjét arra a képességére építette,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

hogy mindig tudta, mi a legjobb. Az ösztöne most azt súgta, hogy szüksége van a férfirra. Ha az hajlandó otthagyni az állását, és vállalni a baba gondozását, akkor igent mond neki.

– Az a megérzésem, hogy együtt kell lennünk.

– Na, látod! – bizonygatta Lauren.

Felicity hátradőlt, bizsergett az elhatározástól.

– Köszönöm szépen, Lauren!

– Nagyon szívesen – felelte Lauren.

Felicity észrevette, hogy Lauren homlokán egy alig észrevehető ránc jelent meg. Egy botoxininjekció nyomban eltüntetné.

– Igen. – Felicity egy hatalmasat sóhajtott. Az ösztöne ritkán hagyta cserben. – *Kövessd a szíved;* jaj, ez olyan szép!

Kibújt a másik szandáljából is; Uberrel egyenesen Russellhez megy, mezítláb, terhesen.

Felicity fölemelte a pezsgőspoharat.

– Azt olvastam, hogy egy korty nem árt.